

A Lidroc, a Vámpír és a Boszorkány bemegy egy bárba...

Első fejezet

– Hé, Evans! Kár volt így kicsípned magad... Ahogy elnézem, ma este már csak egy hullával lesz randid! – Nick jókedvű hangon, a hátam mögül szólal meg és igazán jellemző rá, hogy köszönés helyett egy gyatra poénal üdvözöl.

Nem fordulok meg, hogy visszavágjak, mert még biztatásnak venné. Amúgy is leköt, hogy összekaparjam a helyszínelős cuccomat a Hondám csomagtartójából. Korábban nem fordítottam elég gondot a sokzsebes, fekete sporttáska cipzárjára, így most néhány holmim szanaszét hever a kocsi hátuljában. Nick dumája legalább arra jó, hogy emlékeztet a ruhám hosszára. Nem kellene túl mélyen behajolnom a csomagtartóba.

Alapvetően nem így szoktam megjelenni. A lakótársammal, Cathyvel alig egy órája ültünk be a közeli Daryl's-be. A félig elfogyasztott virgin mohitóm valószínűleg azóta elárvultan szomorkodik a pulton. Bár nem a kedvenc időtöltésem péntek este a barátnőmet kísérgetni, még mindig szívesebben támasztanám a bárpultot alkoholmentes lötytel a kezemben, mint hogy egy sötét sikátor mélyén keresgéljek szertehagyott nyomokat. Ugyanis ez minimum egy hullát jelent. Jobb esetben.

Roszsabb esetben többet.

Lecsapom a csomagtartó tetejét és visszalépek a vezetőüléshez, hogy előkapjam a kesztyűtartóból a plasztik igazolványomat. Amikor végre minden szükséges holmim megvan, és lezárom a járgányt, vetek egy pillantást magamra az oldalsó szélvédőben.

Pont úgy nézek ki, mint önmagam karikatúrája. Hivatalos arckifejezés, komoly, szürke szempár, a helyszíneléshez szükséges felszerelésem a praktikus, de cseppet sem divatos sporttatyóban a vállamon, nyakamban a Nikonom. Mindehhez gondosan kivasalt fakószőke haj, füstös smink, magassarkú és csini, combközépig érő partidressz. Hát jó.

Mielőtt még nagyon elmélyülnék a művészi összképben, Nick füttyögése visszaránt a valóságba. A pasas nem bírja ki, hogy ne kommentálja tovább az ide nem illő öltözéket:

– Benézted a dátumot, mi? – Elfordulok a kocsimtól, így premier plánban nézhetem a kaján vigyorát. Büntudat nélkül folytatja az ugratásomat. – Tudod, csak holnap lesz a zsarubál.

Mielőtt válaszolok, végigmérem. Valahol elhagyta az állandó kiegészítőjét, a Yankees-es baseballsapkát, ami nélkül egy laza tízessel többnek néz ki a harmincvalahány événél. A kezdődő sörpocak se segít sokat a korán. Szalmaszőke haja kócosan a homlokába hullik.

– Nick – a hangom unottan cseng, hátha ezzel elveszem a kedvét a további élcelődéstől –, attól, hogy ügyeletben vagyok, még van magánéletem. Ellentétben egyesekkel.

Azt nem kell tudnia, hogy Cathy egész délutánját arra szánta, hogy befűzzön egy kis esti ereszd-el-a-hajamra.

Elnézek a pasas mellett, hogy végre vethessek egy pillantást a helyszínre. Egészen közel sikerült parkolnom és mivel a Daryl's csak néhány tömbnyire van, kifejezetten korán érkeztem meg. Két egyenruhás kolléga épp a sárga szalagot feszíti ki a sikátor bejárata köré, járőrökcsijuk lelkesen villogtatja piros-kék fényeit. Elindulok. Nick két lépéssel lemaradva követ és úgy tűnik, nem bír leakadni a témáról:

– Indítványozni fogom, hogy ezt bevezessék hivatalos munkaruhának! – mondja kajánul.

Félig hátra fordulok, hogy lássam a reakcióját és rávigyorgok:

– Oké, de szerintem szarul fog állni neked meg Stevienek.

Nick felnevet, mert viccesnek gondolja, vagy mert elképzeli.

– Stevie bekerült a központba, már nem járőrözik. Új társat kaptam – kezével a sikátor mélye felé int, ahol a sötétben egy zseblámpás, magas alak sziluettje imbolyog a félhomályban –, Reeve, ismered?

Megrázom a fejem, de nem is nagyon nézem meg az új kollégát. A figyelmemet elvonja egy cipőtlen, harisnyás láb, ami a zsákutca bejáratában lévő konténer mögül lóg ki. Aki itt hagyta a testet, nem szentelt különösebb figyelmet az elrejtésének. Ha valaki az utcáról benéz, rögtön kiszúrja. Nick közben szerez egy zseblámpát a kocsijából. Mielőtt közelebb lépnék, lábzsákot húzok a túsarkúmra, és próbálok nem belegondolni, hogy ezzel mennyivel növelem meg az esélyemet egy esetleges Darwin-díjra. Csúnya halál lenne.

Egy pillanatig csak állok a halott fölött, az összképre koncentrálna, és érzem, hogy automatikusan átkapcsolok „munka üzemmódba”. Sikeresen megfeledkezek az estém kezdetéről, a kevéssé alkalmas ruházatomról, Nick ugratásairól és csak a teendőimre fókuszálok.

Az áldozat viszonylag fiatal, kissé molett nő. Félig ülő helyzetben dől a falnak, jobb lábát maga alá húzva, feje nekibillen a konténer oldalának. Megfeszült nyakán hatalmas seb tátong és rengeteg vér folyt szét körülötte. Nick gépiesen rávilágít, de közben látom, hogy a másik kezével a mobilját nyomkodja és nemigen figyel oda. Gondolom nézte eddig eleget.

Elkérem a zseblámpát és közelebb lépek a halotthoz. Valami nem stimmel a fénnel. Furcsán élénk, rózsás színűre festi a szétkenődött vért, a nő bőre pedig beteges tónust vesz fel tőle. Persze – gondolom magamban kissé cinikusan –, milyen legyen szerencsétlen, hiszen meghalt. Lekapcsolom a lámpát, mert valószínűleg az okozza a furcsa árnyalatokat és elkezdek a kamerámmal babrálni. Rutinból állítom be a zárat és rekeszértéket, lövök pár próbaképet. A digitális gép kijelzőjén ugyanúgy elcsúsznak a színek. Értetlenül leengedem a kezem, Nickhez fordulok.

– Te nem találsz furcsának a...? – be se fejezem a mondatot, mert a pasas bele van bújva a mobiljába és csak figyelmetlenül hümmög. De legalább ad ezzel egy ötletet. Előhalászom a táskám mélyéről a sajátomat és bekapcsolom rajta a zseblámpa funkciót. A színhőmérséklete nagyjából meg kell, hogy egyezzen egy normálisan

működő vakuéval – van egy olyan rossz érzésem, hogy az enyém épp most megy tönkre –, remélhetőleg élethűbb megvilágításba helyezi a környezetet.

Új emberek érkeznek, ajtócsapódást, fojtott beszélgetést hallok a hátam mögül. Óvatosan leguggolok az áldozat mellé és közelebből is megnézem magamnak. A mozdulattól a kiengedett hajam előrehullik az arcomba. Frusztráltan hátrasöpöröm.

Rövid ujjú blúzt és térdig érő ceruzaszoknyát visel. Ha a harisnya alól nem is látszik rendesen a bőre, a karjain pontosan végig tudom követni az elszíneződéseket. Még közelebb hajolok és rögtön megcsap a furcsán édeskés szag. Elnézve a frissnek tűnő vért, még nagyon nem kellene érződnie semmi hasonlónak.

Lépések közelednek, majd ismerős hang szólal meg mellettem.

– Nna, előkerült még egy...?

– Sssshhh...

Felnézek. Stevie az, és mindketten értetlenül meredünk Nickre, aki vigyorogva lepisszegi.

– Ehh, ne már Stevie, pedig majdnem rekordsebességgel rájött magától is.

Felállok, ránézek Nickre, majd vissza a testre.

– Na jó, ne szórakozz! Ez a nő minimum öt napja halott. De lehet, hogy egy hete. – Tűnődve nézem az élénk, egyre kevésbé vérnek tűnő folyadékot, amivel valószínűleg csak le lett locsolva. Kihalászok egy pár gumikesztyűt a táskámból, felhúzom, majd megérintem a nő mellett keletkezett tócsát. Furcsán egynemű, ragacsos. Egyértelműen nem vér.

– Kretén – dünnyögi a hátam mögött Stevie, érzésem szerint Nickre, aki csak nevet ezen. – Ez Alice Nelson lesz – vált hivatalosabb hangnemre –, 31 éves, pont egy hete halt meg, augusztus 17-én, háztartási baleset, áramütés érte... Két másik testtel együtt tűnt el tegnap a tepsiből. Az egyik napközben előkerült, hasonló körülmények között. Még keressük a harmadikat.

Szuper. Valaki lopkodja a halottakat a hullaházból, aztán művérrel lelocsolva és megcsonkítva – elnézem a sebet a nő nyakán – elhelyezi váratlan helyeken? Nem hiába szoktam Szutyok Citynek becézni ezt a várost.

Persze, ha ez egy bekattant elmebeteg műve, idővel áttérhet az élőkre...

Nicknek közben megered a nyelve, és felvázolja, hogyan találták meg az új társával a hullát. Mivel napközben már előkerült az első test, így a másik kettőre, amik hiányoztak a prospektúra leltárából, körözést adtak ki, gyanítván, hogy esetleg hasonló körülmények között fognak felbukkani. Alice Nelson esetén ez be is jött.

Stevie-re sandítok, aki fél lábára helyezve a testsúlyát, elítélő és egyben fáradt arkifejezéssel lapozgatja a frissen vásárolt jegyzetömbjét. Lerí róla, hogy nem éppen ilyen ügyre számított az új pozícióban.

Visszafordulok a duplán is szerencsétlenül járt nő teteméhez. Háztartási balesetben meghalni ilyen fiatalon, nem egy kifejezetten vidám dolog. De utána még kellékként asszisztálni egy véres ál-gyilkossági helyszín megalkotásában... Elhúzom a számat a gondolatra.

Tűnődve nézegetem a gumikesztyűn lévő ragacsot, majd hirtelen ötlettől vezérelve megszagolom közletről. Lehet nem is a hullának érzem az édeskés kipárolgását, hanem a vért szimbolizáló anyagnak? Édeskés, gyümölcsös illata van.

– Szamócaszörp. – Megrezzenek az idegen, mély hangtól. Nem hallottam, hogy bárki mellém lépett volna.

Reeves, Nick új társa – aki eddig a zsákutca mélyén nézelődött – jött közelebb és áll meg tőlem mintegy két lépésnyire. Egy hanyag mozdulattal nekitámaszkodik a jobb időket is megélt sikátorfalnak.

Nyaktörő mutatvány felnézni rá. Nem néz vissza, a hullát pásztázza összeszűkült szemmel, úgyhogy egészen nyugodtan végig tudom mérni. Magas, széles vállú, de nem nagydarab, inkább amolyan nyúlánk alkat. Tartásából könnyedség sugárzik. Vonásai megnyerőek, a jóképűség határait súrolják. Színeiben meglepően egyszerű összeállítás jellemzi, a monokróm szónál ő lehetne az illusztráció az értelmező kéziszótárban. Fehér, felgyűrt ujjú inge alig világosabb sápadt bőrénél – mint aki idén nyáron egyáltalán nem jutott ki a napra –, de ezen kívül minden fekete rajta; a hátracsapott, vállig érő haja, furcsa, Van Dyke stílusban nyírt szakálla, ívelt szemöldöke...

Rám pillant, és feltűnik valami zöldes csillanás a tekintetében. Persze pont úgy mér végig, mint korábban Nick, de nem tesz semmilyen megjegyzést a nem kifejezetten helyszínelésre való szerelésemre. Magamban buzgón elhatározom, hogy legközelebb inkább kések kicsit és átöltözök. Vissza akarok fordulni a halott nőhöz, de Reeves egy félmosolyt megeresztve, szinte biztatva int a gumikesztyűmön lévő anyagra:

– Ha nem hiszed, kóstold meg!

Önkéntelenül is valami undorodó hangot hallatok, a többiek persze felröhögnek.

– Tényleg az – Stevie belelapoz a kis noteszébe –, legalábbis a délutáni hulláról megérkezett a jelentés, és azt azzal öntötték le.

– Az is ugyanilyen állapotban került elő?

– Szinte. Azon két hasonló sebhely volt, egy a nyakán, egy a csuklóján. – Stevie összecsapja a noteszt. – Nah jó, haladjunk, nem érünk rá egész éjszaka!

Felbolydul a helyszín. Időközben egyre többen futnak be, fényvetőket szerelnek fel, ami sikeresen meggyorsítja az eseményeket. Én próbálom minden lehetséges szögből rögzíteni a látottakat. Amikor végzek a képekkel, az ujjlenyomatokkal folytatnám, de szó szerint nem találok semmit. Baromi alapos az emberünk. Bosszúsan nekikezdek a helyszínrajzhoz szükséges mérésekhez, meg a mintavételnek a labor számára.

Érzem, hogy csak fél szívvel, lanyhuló gondolatokkal vagyok jelen. Mindenki munkáján látszik, hogy ez egy ál-gyilkossági helyszín, egy díszlet. A lehető leggyorsabban akarunk túlesni a procedúrán és elhúzni haza, vagy bárhová innen.

– Reeves talált hátul valamit! – küld el Stevie, amikor végzek a halott körül.

A férfi megvárja amíg mellé érek, majd hangtalan léptekkel a sikátor mélyére sétál velem. Iszonyatosan zajosnak érzem mellette a magassarkúmat. Felsandítok rá, minimum egy fejjel magasabb nálam.

– Egyébként Fay Evans – nyújtok neki kezet, késői bemutatkozás gyanánt, amikor megállunk. Úgy tűnik egy pillanatig, mintha habozna, de elfogadja.

– Adam Reeves – szorítása határozott, de hűvös.

Körülnézek, a hely pont olyan, mint bármelyik belvárosi sikátor mélye. Sötét, koszos és helyenként ismeretlen eredetű folyadékok tócsái feketítik el a betont. Az egyik ilyen folt mellett egy fél pár cipő várakozik magányosan.

– Miért van ez itt hátul elhagyva? – dűnnyögöm félhangosan és szétnézek, hátha valamelyik homályos sarokban megbújik egy ajtó vagy bármi. Valahogy az tűnik logikusnak, hogy útközben eshetett le a nő lábáról, de annak semmi értelme nincs, hogy a hullarabló becipelte a sikátor legvégébe, majd onnan vissza a zsákutca bejáratához. Ha kereste is a megfelelő helyet a kis színpadias elrendezéséhez, biztos nem vonszolta végig egész úton a nőt. – Lehet, hogy leesett a lábáról, mielőtt behozta, aztán elmenőben észrevette, felvette és behajította a sikátor mélyére?

– Ez nekem is eszembe jutott – bólint Adam. – De a cipő vadonatúj, teljesen sértetlen. Ezt még nem hordta senki és nem is dobálta senki. Másfelől nem illik bele a tervezőművész profiljába.

Elmosolyodok a hullarabló meghatározásán. Abban mondjuk nem vagyok teljesen biztos, mire céloz “profil” alatt. Felszámozom, lefotózom ezt is. Ujjlenyomat persze nincs. Megy a zacskóba.

Reeves nem valami szószátyár személyiség, és miközben visszaindulunk, valami mondanivalón töröm a fejem. Nem szoktam ilyenekkel fárasztani magam feleslegesen, de most furcsa módon zavarba hoz a csend.

– Hát, úgy látszik Szutyok Citynek sikerült kitermelnie egy fantasy-horror rajongó pszichót.

– Ezt hogy érted?

– Ugyan már... Neked nem úgy tűnik, mintha a nőt megrágták volna a nyakán? Tudod, vérfarkasok, meg ilyesmi. – Poénnak szánom, még ha gyengének is. De nem jön be.

Reeves döbbenetesen megáll, mielőtt odaérünk a többiekhez és én önkéntelenül lestoppolok mellette. Meglep, ahogy megragad a csupasz vállamnál fogva és maga felé fordít. Nem enged el, lehajol hozzám, s a mozdulattól jó pár fekete tincs az arcába hullik. Mélyen a szemembe néz.

– Ezt az ötletedet *nem mondod el senkinek!* – mondja komoran, jelentőségteljesen, ha lehetséges még mélyebb hangon, mint amilyen a sajátja. Egy pillanatig elidőzök az arckifejezésén, aztán meglepetten tapasztalom, hogyan tágul hatalmasra a pupillája, kiszorítva a zöld szivárványhártyát. Megborzongok.

– Csak egy gagyi poén volt – válaszolok értetlenül, és bár nem esik kellemetlenül, ahogy a vállamat fogja, kicsúszok a szorítása alól. – Ugye nem vetted komolyan?

Csak néz rám zavarodottan, tekintetében fokozódó kíváncsisággal.

Otthagynom. Már nincs sok hátra, megérkeznek a zsákolók és felnyalábolják a nő holttestét. Összeszedünk mindent, ami kapcsolatban lehet az esettel. Miközben az utolsó képeket készítem, szó szerint a nő hült helyéről, végig tudatában vagyok, hogy Adam engem fixíroz.

De mire végzek és magamban elhatározom, hogy elcsípem a pillantását és rákérdzek, mi baja, eltűnik a tetthelyről.

– Nick? – A pasas a jelzés nélküli zsarujárgányának dőlve fáradhatatlanul nyomkodja a mobilját. Látványosan unatkozik. Csak félig figyelve hümmög nekem vissza. – Hová lépett le Reeves?

– Fogalmam sincs – felnéz és hanyagul körbepillant, amivel aztán baromi nagy segítségnek bizonyul. – Ezt leld meg inkább! – és az orrom alá nyomja a mobilját.

Egy pillanatig azt hiszem, hogy egy fotót látok, de valójában egy biztonsági kamera videofelvétele az, csak az első percekben semmi nem mozdult rajta. Valami külterületi, kertes övezetben készülhetett, hajnaltájt, mert a fehérbe hajló fakókék horizonton kívül, szinte csak a körvonalait lehet látni a ritkásan álló fáknak, távolban egy-egy gazdasági épület sziluettjével.

Aztán hirtelen megjelenik az égen egy vörös fényű tűzgömb, fellobban, majd lassan elhalva kihuny. Nagyon közelinek tűnik a felvételen. Az a benyomásom, hogy ha élőben látom, és felnyúlok, akár meg is érinthetem... Piros-lila, felhőszerű füstgomolyagot hagy maga mögött, mint a repülő kondenzcsíkjai, csak sokkal vastagabb kivitelben.

– Most komolyan, mi a szar ez? – bukik ki belőlem kevésbé nőiesen.

– Meteor – válaszolja büszkén, vigyorogva –, tegnap hajnalban hullott le innen kábé húsz kilométerre. Be fogják szállítani a nemzetibe.

Értetlenül meredek rá, széttárva a karom, körénk intve.

Egy helyszínelés kellős közepén ácsorgunk és Nick idétlen videókat nézeget a telefonján... Inkább nem is kommentálok.

Mivel minden rögzítve van, ami a saját munkámat illeti, fejcsóválva, köszönés nélkül otthagynom Nicket. Intek Steviének és frusztráltan megkeresem a kocsimat. Nincs különösebb okom rá, mégis elegendem van ebből a napból.